

CALEA ORTODOXĂ

Revistă creștin-ortodoxă, cu caracter hristocentric și eclesiocentric
Anul 3, Nr. 20, iunie 2022

Editorial

Duminica Sfinților Părinți

„În vremea aceea Iisus, ridicându-Și ochii către cer, a zis: Părinte, a venit ceasul! Preaslăvește pe Fiul Tău, ca și Fiul să Te preaslăvească, precum l-ai dat stăpânire peste tot trupul, ca să dea viață veșnică tuturor acelor pe care Tu i-ai dat Lui. Și aceasta este viața veșnică: Să Te cunoască pe Tine, singurul Dumnezeu adevărat, și pe Iisus Hristos, pe Care L-ai trimis...” (Ioan 17, 1-3)

Sfânta Evanghelie rânduită de către Sfânta noastră Biserică să se citească în Duminica închinată Sfinților Părinți de la Sinodul I ecumenic de la Niceea, din anul 325, sinod ținut împotriva celei mai mari și mai puternice erezii apărută în creștinism, numită arianism, după numele nascocitorului ei, fostul preot Arie din Alexandria. Deși condamnată atunci odată pentru totdeauna, erezia ariană încearcă să renască sub diferite forme sau denumiri în învățătura diferite-lor culte care se vor a fi creștine. Această pericopă evanghelică face parte din Sfânta Evanghelie după Ioan, are în cuprinsul său o parte din Rugăciunea Arhierescă, rostită de Mântuitorul Hristos înainte de Pătimirea Sa cea mântuitoare.

Mântuitorul recurge la rugăciune nu pentru că El ar fi avut nevoie de rugăciune ci pentru a ne învăța ca atunci când trecem prin încercări să lăsăm totul să nu ne mai gândim la nimic ci să ne îndreptăm cu toată ființa noastră către Dumnezeu. Domnul nostru Cel Unul și Singurul Născut, Care este veșnic cu Tatăl și cu Duhul, Care pentru noi a luat chipul nostru de rob, după ce mai înainte ne-a făcut pe noi după chipul Său, S-a rugat cu voce tare, arătându-se pe

Sine ca Cel care Se aduce jertfă Tatălui, făcându-ne astfel cunoscută această rugăciune spre desăvârșirea ucenicilor, dar și a noastră a celor care o citim astăzi!

De asemenea trebuie să avem în vedere că atunci când există o situație pentru care trebuie să ne rugăm este bine să ne rugăm mai întâi pentru ceea ce înmulțește slava lui Dumnezeu, înainte de a ne ruga pentru ceea ce avem noi de trebuință, ca în felul acesta să punem slava lui Dumnezeu mai presus de tot ceea ce ne privește pe noi.

Preaslăvirea Tatălui înseamnă preaslăvirea Fiului și invers, pentru că Tatăl fiind consubstanțial, adică având aceeași ființă cu Fiul și cu Duhul Sfânt, slăvirea uneia dintre Persoanele dumnezeiești înseamnă

în mod automat și slăvirea sau proslăvirea celorlalte, de aceea se spune în această rugăciune că Tatăl este slăvit în slava Fiului.

„Părinte, a venit ceasul! Preaslăvește pe Fiul Tău”, arată că acest timp este rânduit de El, că atunci a fost hotărârea Sa dumnezeiască, El nefiind supus timpului. Adică nu timpul a fost cel care L-a condus pe Hristos la moartea Sa, ci Domnul Hristos a rânduit timpul potrivit pentru Sine pentru a se Jertfi. Înțelegem mai bine dacă ne gândim că iudeii nu voiau ca El să fie prins, condamnat și omorât cu prilejul sărbătorii lor, a Paștelui iudaic, cum ziceau ei, nu la sărbătoare, ca să nu se facă tulburare în popor. La fel cum El a hotărât și timpul când S-a născut din Sfânta Fecioară, timp pe care Sfântul Apostol Pavel îl numește „plini-

Cuprins

Sf. Ioan cel Nou de la Suceava	2
Mireasa Duhului	4
Poezie creștină	5
Duminica I după Pogorârea Sf. Duh	8
Stropi din peniță	10
Nașterea Sf. Ioan Botezătorul	10
Duminica a doua după Rusalii	12

(continuare în pagina 2)

Duminica Sfinților Părinți

(urmare din pagina 1)

rea vremii” spre deosebire de nașterea din veșnicie din Tatăl, care este mai presus de orice timp, mai înainte de toți vecii! Cu alte cuvinte Mântuitorul spune: „Părinte a venit ceasul, pe care l-am stabilit împreună de dragul lumii, preaslăvește pe Fiul Tău, ca și Fiul Tău să Te preaslăvească”. Înainte de Răstignire, nici toți iudeii nu îl cunoșteau pe Domnul, în schimb după Înviere, toată lumea are posibilitatea să-L cunoască. Chiar și în timpul Pătimirilor Sale întreaga creație îl cunoaște și-L mărturisește: Soarele în loc să apună, dispare, pământul s-a cutremurat sub greutatea Domnului așezat pe Cruce, pietrele s-au despicat, iar sutașul a strigat: cu adevărat Fiul lui Dumnezeu era Acesta! Dar, dacă Domnul a fost preaslăvit prin patimile Sale, cât de mult a fost preaslăvit prin învierea Sa!

Se poate întreba cineva cum poate fi Fiul și Tatăl preaslăvit când slava Sa cea veșnică atât a Tatălui cât și a Fiului nu a suferit în niciun fel micșorare sau schimbare? Pentru că ea nu poate fi nici micșorată sau schimbată, nici înmulțită sau mărită, însă nimeni nu se poate îndoi că preaslăvirea atât a Tatălui cât și a Fiului era mai mică între oameni, când Dumnezeu era cunoscut doar de către iudei, în comparație cu răspândirea Evangheliei lui Hristos, care a răspândit și învățătura despre Tatăl printre neamuri.

„Precum l-ai dat stăpânire peste tot trupul, ca să dea viață veșnică tuturor acelor pe care Tu i-ai dat Lui”. Această stăpânire și putere peste tot trupul, dată de Dumnezeu Tatăl Mântuitorului Hristos se referă la firea omenească a Domnului, pentru că în privința firii dumnezeiești, cum spune Sf. Apostol Pavel, toate au fost făcute întru El: „Pentru că întru El au fost făcute toate, cele din ceruri și cele de pe pământ, cele văzute, și cele nevăzute, fie tronuri, fie domnii, fie începătorii, fie stăpânii. Toate s-au făcut prin El și pentru El” (Col, 1, 16), deci ca purtător al firii divine, această putere și stăpânire a avut-o totdeauna!

Aceste învățături și multe altele reies din cuprinsul Sfintei Evanghelii, al cărei adevăr l-au apărut Sfinții Părinți de la Sinodul I ecumenic de la Niceea, prin condamnarea arianismului și stabilirea învățăturii adevărate despre deoiființimea, egalitatea și consubstanțialitatea Fiului cu Tatăl, învățătură cuprinsă în primele șapte articole din Simbolul Credinței (Crezul).

Pr. Prof. Gheorghe Ionașcu

(predică la Duminica a VII-a după Paști,

a Sf. Părinți de la Sinodul I Ecumenic,

Sf. Ev. Ioan 17, 1-13, 5 iunie)

Sursă foto: Sf. Evanghelie

Sf. Ioan cel Nou de la Suceava

Biserica Ortodoxă prăznuiește astăzi pe Sfântul Mare Mucenic Ioan cel Nou de la Suceava, ale cărui sfinte moaște se păstrează din vara anului 1402 în vechea catedrală mitropolitană a fostei cetăți de scaun a Moldovei. De atunci până acum Sfântul Ioan cel Nou ocrotește țara noastră, mângâie necazurile credincioșilor care aleargă la moaștele lui cu credință, tămăduiește boli nevindecabile și adună în jurul acestei bătrâne catedrale pe frații români iubitori de Hristos și de neam, din cele patru colțuri ale țării.

Moaștele Sfântului Ioan cel Nou de la Suceava sunt cele mai vechi moaște cunoscute și venerate oficial în țara noastră. Apoi, să știți că sărbătoarea Sfântului Ioan este la 2 iunie, dar slujba solemnă cu participarea multor credincioși se face, după o veche tradiție, la 24 iunie, când se sărbătorește și nașterea Sfântului Ioan Botezătorul. Acesta este unul dintre cele mai solemne și mai impunătoare hramuri din țara noastră, când are loc, timp de 3 zile, un mare pelerinaj bisericesc și național.

Fericitul Ioan era de loc din orașul Trapezunt, care era un port la Marea Neagră, pe coasta de nord a Asiei Mici. Fiind de mic crescut în frică de Dumnezeu, mergea regulat la slujbele bisericii, se ruga mult și cunoștea bine învățăturile și dogmele ortodoxe. În timpul liber se îndeletnicea cu comerțul pe Marea Neagră, ducând mărfuri și alimente cu corabia de la un oraș la altul.

În primăvara anului 1330, tânărul Ioan, care nu avea mai mult de 30 sau 40 de ani, a plecat cu o corabie cu mărfuri din patria sa, Trapezunt, spre Cetatea Albă de la gurile Nistrului. Stăpânul corăbiei, de neam venețian, iar cu credința catolic, a discutat cu Ioan pe mare despre dogmele credinței, voind să-l

Fondator: Prof. Mihai-Ionuț Coană

Telefon: 0770/271.435 E-mail: mihai.coana@hotmail.com

Editor: S.C. GENERAL MEDIATECH S.R.L.

ISSN: 2734-7206; ISSN-L: 2734-7206; ISSN online: 2734-7214

Redacția:

- Prof. Mihai-Ionuț Coană
- Pr. Marius-Olivian Tănăsie
- Pr. Prof. Gheorghe Ionașcu
- Pr. Prof. Anghel-Nicolae Păunescu
- Prof. Ionuț-Cătălin I. Popescu
- Dumitra Groza – corectură
- Monica și Radu Buțu
- Mihai Șomănescu
- Tiberiu Grigoriu – DTP

Redacția are dreptul luării deciziei de publicare și stabilirii datei și formei de apariție, integrale sau parțiale, după caz, a materialelor primite spre publicare.

Responsabilitatea pentru textele publicate revine în exclusivitate autorilor.

De asemenea, trebuie respectată legea dreptului de autor. (Legea 8/1996)

Revista este disponibilă și pe site-ul: www.caleaortodoxa.com

Tipar: Tipografia Universității „Constantin Brâncuși”,
telefon 0253/214.307, int. 415

atrage la credința sa. Dar, văzându-se biruit de cuvintele și înțelepciunea fericitului Ioan, a pus gând de răzbunare asupra lui.

Cum au sosit la Cetatea Albă, mai-marele corăbiei, fiind rănit de diavolul cu patima invidiei și a răzbunării, îndată l-a pârât pe Ioan la conducătorul cetății, care era tătar de neam și închinător la idoli, zicându-i: „Este în corabia aceasta un creștin învățat, cu numele de Ioan din Trapezunt, care ar dori să se lepede de legea sa creștinească și să vină la credința ta”. Bucurându-se de aceasta, acela l-a chemat pe fericitul Ioan și l-a întrebat dacă vrea să se lepede de credința în adevăratul Dumnezeu și să se închine focului și planetelor, după credința sa păgână.

Fericitul Ioan, mirându-se de vicleșugul diavolului, a spus că nu numai că nu se leapădă de credința în Hristos, adevăratul Dumnezeu, dar și pe stăpânul Cetății Albe îl îndeamnă să vină la legea creștină și să primească botezul. Atunci, mâniindu-se tiranul, a poruncit să-l dezbrace de haine și să-l bată cu toiege pe trupul gol, încât i-a zdrobit carnea și s-a înroșit pământul de sângele lui. Apoi, văzând că nici așa Ioan nu voia să se lepede de Hristos, tiranul a poruncit să lege picioarele Sfântului Ioan de coada unui cal și să-l târască pe ulițele cele pietruite ale Cetății Albe, încât se zdrobea tot trupul și capul lui de pietrele colțuroase. Ba unii iudei și păgâni îl huleau și aruncau cu pietre asupra lui. La urmă, un iudeu, luând sabia din mâna unui ostaș, i-a tăiat capul. Și așa, Sfântul Mare Mucenic Ioan și-a dat sufletul în mâinile lui Iisus Hristos, la 2 iunie 1330.

Și venind noaptea, trupul sfântului zăcea jos pe uliță și nimeni nu îndrăznea să-l ridice de frica ostașilor. Apoi, s-a văzut de mulți lumină mare și făclii aprinse deasupra sfintelor sale moaște și în acea lumină trei bărbați în haine albe tămâiau trupul Sfântului Ioan și cântau cântări îngerești. Dar un iudeu, crezând că au venit creștinii să-l fure, a luat arcul și săgeata ca să-i lovească, însă prin minune a rămas nemișcat cu arcul în mână până dimineața, când a mărturisit ce voia să facă. Și toți se uimeau de aceasta și dădeau laudă lui Dumnezeu și mucenicului.

Auzind de aceasta, stăpânitorul Cetății Albe a dat voie creștinilor și au îngropat trupul Sfântului Ioan lângă biserica ortodoxă. Auzind de aceasta,

mai-marele corăbiei care îl vânduse s-a căit de păcatul făcut și noaptea s-a dus să-i fure moaștele din mormânt și să le ducă în țara sa. Dar sfântul, arătându-se preotului în vis, i-a zis: „Du-te repede la cimitir și păzește trupul meu, că stăpânul corăbiei vrea să-l fure!” Deci, mergând preotul cu credincioșii și cu făclii aprinse în mâini, au luat moaștele Sfântului Ioan și le-au așezat cu cinste în altarul bisericii lor din Cetatea Albă, unde au stat peste 70 de ani, făcând multe semne și vindecări de boli celor care cereau ajutor cu credință. Astfel, în puțină vreme, au ajuns vestite moaștele Sfântului Mucenic Ioan în toate părțile și mulți bolnavi veneau să-i ceară ajutor și să sărute acest neprețuit odor.

Auzind domnitorul Alexandru cel Bun și mitropolitul Iosif Mușat de moaștele Sfântului Ioan și de vitejia cu care a pățimit pentru Hristos, au trimis mai mulți clerici și dregători moldoveni la Cetatea Albă să aducă sfintele lui moaște în cetatea de scaun a Sucevei. Prin aceasta, marele domn voia să întărească dreapta credință și unitatea sufletească a țării sale – Moldova – și, totodată, să îmbărbăteze pe moldoveni în lupta împotriva otomanilor, care amenințau să ocupe țările creștine și Bizanțul. Apoi dorea ca atât soția sa, Ana, care era bolnavă, cât și alți suferinzi, să capete sănătate și ajutor.

Deci, dând daruri din destul, au dobândit această scumpă

comoară, sicriul cu moaștele Sfântului Ioan cel Nou, pe care așezându-le într-o caretă cu cai, au pornit spre Suceava. Din loc în loc, sfintele moaște poposeau prin biserici, fiind întâmpinate de credincioși cu făclii aprinse în mâini. După ce se făceau slujbe de mulțumire lui Dumnezeu și de sănătate pentru cei bolnavi, sfintele moaște porneau mai departe. Așa au poposit un timp și la Iași. În apropiere de Suceava au fost întâmpinate de alaiul domnesc și de mitropolitul Iosif cu tot clerul și poporul și le-au așezat cu cinste în Biserica Mirăuților, în vara anului 1402. Aici au stat peste o sută de ani. Iar când s-a zidit marea catedrală mitropolitană cu hramul Sfântul Gheorghe, în anul 1522, cinstite-le moaște au fost așezate aici, unde se păstrează cu evlavie până astăzi.

În anul 1686, când marele mitropolit Dosoftei a fost exilat în Polonia, împreună cu alte odoare, a luat cu el la Zolchiv și moaștele Sfântului Ioan cel Nou de la Suceava. Și au stat în exil sfintele moaște

97 de ani, până în vara anului 1783, când au fost aduse din nou la Suceava, cu mult alai și cu lacrimi de bucurie. De atunci credincioșii aleargă zilnic cu tot felul de necazuri și boli la moaștele Sfântului Ioan, și primesc sănătate și mângâiere.

Cea mai mare slujbă și procesiune care se face la Mănăstirea Sfântul Ioan cel Nou de la Suceava este la 2 și, mai ales, la 24 iunie, când este praznicul de peste an al marelui mucenic. Cu o zi sau două înainte, mulți credincioși se îndreaptă spre Suceava, pornind din Moldova, din Maramureș, Năsăud, Munții Apuseni și din alte părți. După moldoveni, cei mai numeroși sunt maramureșenii care, încă din se-

colul XV, țin o strânsă și tradițională legătură religioasă cu Moldova, venind la marile ei mănăstiri și la moaștele Sfântului Ioan.

Să ne rugăm Sf. Ioan cel Nou cu următoarele cuvinte: „Viața ta pe pământ bine cărmuind, pătimitorule, cu milostenii și cu neîncetate rugăciuni și lacrimi și iarăși către pătimire bărbătește pornindu-te, necredința persienească ai mustrat. Drept aceea Bisericii te-ai făcut întărire și creștinilor laudă, Sfinte Ioane pururea pomenite”. Amin.

Prof. Mihai-Ionuț Coană

(reflecție la 2 iunie, Sf. Ev. Ioan 15, 17-27; 16, 1-2)

Sursă foto: doxologia.ro

Mireasa Duhului

Cincizecimea (Rusaliile) este marea sărbătoare a venirii în lume a Duhului Sfânt. El a lucrat în lume de la începutul zidirii. Acum, la Rusalii, Duhul vine în lume într-un alt chip. Acum vine ca rod al lucrării de mântuire a lui Hristos, o lucrare universală, încununată de Jertfa și Învierea Mântuitorului. Este o lucrare universală, ca din ea să se poată împărtăși toată zidirea.

Acest Duh Sfânt, Care la zidirea lumii „Se purta pe deasupra apelor” (Facere 1, 2), vine să recreeze

ce cred în El. Căci încă nu era dat Duhul, căci Iisus încă nu fusese preaslăvit” (v. 39). Astfel, Sf. Ioan Îl arată pe Hristos ca dătător al „apei celei vii”, al Duhului Sfânt și Sfințitor, dar trimiterea Duhului în lume se va petrece în viitor, după Cruce, Înviere și Înălțare.

Un alt fapt important ce urmează să se petreacă este întemeierea Bisericii Sale. Atunci când se găseau în Cezareea lui Filip, Sf. Apostol Petru a făcut o importantă mărturisire: Iisus este „Hristosul, Fiul lui Dumnezeu Celui viu” (Matei 16, 16). La acel moment, Iisus le spune Apostolilor că va întemeia Biserica Sa: „...voi zidi Biserica Mea și porțile iadului nu o vor birui” (v. 18). Așadar, în planul mântuirii, cele două momente, potrivit celor două vestiri, al Pogorării Duhului Sfânt și al întemeierii Bisericii lui Hristos, coincid, sunt de fapt unul și același moment.

Sf. Duh Se pogoară asupra Sf. Apostoli și face din ei Trupul lui Hristos, Mireasa Sa. Biserica se naște la Pogorârea Sf. Duh ca o realitate cu totul nouă și minunată, care ia ființă prin unirea cerului cu pământul,

lumea în chipul și după chipul lui Hristos. Vine să-l pregătească Mirelui Hristos, Mireasă fără „pată sau întinăciune” (Ef. 5, 27). Hristos anunță venirea Duhului ca pe un eveniment viitor, care avea să aibă loc în urma preamăririi Sale: „Dacă însetează cineva, să vină la Mine și să bea. Cel ce crede în Mine, precum a zis Scriptura, râuri de apă vie vor curge din pântecul lui” (Ioan 7, 37-38).

La cuvintele Domnului, Sf. Evanghelist Ioan adaugă ceva foarte important: „Iar aceasta a zis-o despre Duhul pe Care aveau să-L primească acei

a lui Dumnezeu cu oamenii. Această unire s-a împlinit mai întâi în persoana lui Hristos. În Iisus s-au întâlnit dumnezeirea și umanitatea. Noi Îl mărturisim pe Hristos ca Dumnezeu adevărat și Om adevărat, cele două firi ale Sale, dumnezeiască și omenească, fiind unite într-o singură Persoană. Lucrarea aceasta minunată s-a făcut prin Duhul Sfânt.

De la Întruparea Mântuitorului ca Om, „de la Duhul Sfânt și din Fecioara Maria” (Crezul), până la Jertfa Sa pe Cruce și Învierea din morți, Duhul Sfânt este neconținut asupra Domnului. Unirea lui Dum-

nezeu cu Omul este „unsă” de Duhul Sfânt, Care l-a fost Lui Hristos Însuși „ungere”. Epoca Bisericii este „epoca Duhului Sfânt”, moment anunțat pentru „zilele din urmă” de Sf. Proroc Ioil (3, 1), al cărui cuvânt avea să fie citat de Sf. Ap. Petru în cuvântarea rostită de el la Pogorârea Duhului Sfânt: „Iar în zilele din urmă, zice Domnul, voi turna din Duhul Meu peste tot trupul, și fiii voștri și fiicele voastre vor proroci, și cei mai tineri ai voștri vor vedea vedenii, și bătrânii voștri vise vor visa. Încă și peste slugile Mele și peste slujnicele Mele voi turna, în acele zile, din Duhul Meu și vor proroci...” (F. Ap. 2, 17).

Odată cu venirea Domnului nostru Iisus Hristos și cu trimiterea Sf. Duh de la Tatăl, istoria lumii a ajuns într-un punct culminant, a ajuns în „zilele cele de pe urmă”, în care Duhul Sfânt este prezent și lucrează în lume. Duhul este o Persoană dumnezeiască, alături de Tatăl și de Fiul, iar acest adevăr este exprimat foarte clar în multe locuri din Sf.

Scriptură. Mântuitorul Însuși, după Înviere, îi trimite pe Sf. Apostoli la propovăduire, poruncindu-le să meargă, să învețe și să boteze toate neamurile „în numele Tatălui și al Fiului și al Sf. Duh”.

Ceea ce învață Mântuitorul Hristos și tot ceea ce mărturisește Sf. Scriptură, aveau să întărească Sf. Părinți de la Sinodul al II-lea Ecumenic: „Duhul Sfânt (este) Domnul de viață făcătorul, Care din Tatăl purcede și Care împreună cu Tatăl și cu Fiul este închinat și slăvit”. Aceeași credință să o păstrăm și noi, fiii Bisericii născute prin Duhul Sfânt, urmând trăirea în Duhul, cum ne învață Sf. Apostol Pavel: „Dacă trăim în Duhul, în Duhul să și umblăm” (Gal. 5, 25). Amin.

Pr. Marius-Olivian Tănăsie

(predică la Duminica a VIII-a după Paști,

Cincizecimea sau Rusaliile,

Sf. Ev. Ioan 7, 37-53; 8, 12, 12 iunie)

Sursă foto: Sf. Evanghelie

Soborul Sfinților 12 Apostoli (30 iunie)

Dumitra Groza

Îi mulțumim lui Dumnezeu
Pentru marea-I bunătate,
Că L-a trimis pe Fiul Său
Să ne scoată din păcate,

Erau oameni obișnuiți
Pe care Dumnezeu l-a folosit
În răspândirea Evangheliei
Și astfel, Ortodoxia a biruit.

Harul teologiei lui Hristos,
Apostolii, din Cer l-au primit,
L-au utilizat așa frumos
Și prin credință l-au înmulțit.

Care-a pornit la propovăduire,
După Botezul în Iordan,
(La vârsta de 30 de ani)
De Înaintemergătorul Ioan.

Și au ajuns între Apostoli
Mai întâi pe scaun șezători,
Stâlpi ai Bisericii lui Hristos
Și-ai lumii ortodoxe învățători.

Au primit binecuvântare
De la Însuși Hristos Domnul
De a dezlega toate păcatele,
Putând a se mântui tot omul.

Domnul Iisus Și-a ales
Apostoli spre propovăduire,
Pe care l-a pregătit
Pentru a noastă mântuire.

L-au însoțit pretutindeni,
Ca „prieteni” apropiați,
Participând la propovăduire;
Fiind de Domnul învățați și antrenați.

Trei au fost martori pe Tabor,
Când Și-a arătat Iisus Dumnezeirea:
(Petru, Iacov și Ioan) apoi, întregul sobor,
Iar prin Apostoli, toată omenirea.

A selectat dintre oameni
Pe cei cu virtuți deosebite,
Cu multă tărie de caracter
Pentru a rezista la ispite,

Că a zis ucenicilor: „secerișul
Este mult, iar lucrătorii puțini...”
Pentru a propovădui tuturor
Evanghelia, și la iudei, și la străini.

Că văzând pe Moise și Ilie,
Și auzind vocea Tatălui Ceresc
Mărturisind că este Fiul Său Unul-Născut,
A-înțeles tot neamul pământesc.

Știind ce urmau să suporte
În peregrinările prin lume
La ce chinuri îi vor supune,
Pentru al Mântuitorului nume.

„Mergând, învățați toate popoarele.
Propovăduiți Evanghelia la toată zidirea
Botezându-i în numele Tatălui,
Al Fiului și a Sf. Duh”, aducând mântuirea.

Nu doar Apostolii au priceput,
Că a coborât Domnul Iisus
Ca „miel de jertfă” și ei chiar L-au văzut,
L-au ascultat și l-au supus.

Cea mai mare calitate
A celor ce L-au urmat
A fost că au știut că Iisus
Este Cuvântul Adevărat,

Văzători cu duhul, aleși martori
Ai Cuvântului Întrupat,
Sfinții Mari Apostoli
Întreaga lume au luminat,

Au fost acoperiți în lumina
Lui Hristos pe Muntele Tabor,
Iar la Cina cea de Taină
Au primit de la Domnul ajutor,

Pe Care L-au însoțit
Timp de 3 ani și jumătate
Și toate cuvintele l-au sorbit,
Urmându-L din cetate în cetate.

Cu învățăturile Domnului Hristos,
Cu care toți s-au încărcat,
Spre al întregii zidiri de folos
Și nouă moștenire ne-au lăsat;

Prin Sfânta Euharistie,
Întărindu-i în credință și putere,
Instituind Sfânta Liturghie
Spre a omenirii mângâiere.

Au fost aleși individual,
De către Domnul Iisus:
„Nu voi M-ați ales pe Mine,
Ci Eu v-am ales pe voi”, le-a spus.

Au alungat întunericul morții,
Că întregul pământ au udat
Cu Evanghelia lui Hristos
Și pe Domnul au binecuvântat.

„Aceasta să faceți în numele Meu!”
Transmițând, prin generații, tuturor,
Calea spre Bunul Dumnezeu,
Și purtători ai Lui, în vecii vecilor.

Au fost martori la propovăduire,
Luminați fiind cu înțelepciune
Și îmbrăcați în atâta cinstire,
Pentru ei și pentru întreaga lume.

Au văzut minunile făcute,
Au fost prezenți la Răstignire,
La toate chinurile suportate
Pentru a noastră mântuire.

După Înviere, s-au minunat,
Când, prin ușile încuiate,
Cu trup îndumnezeit a intrat,
Arătând că și pentru noi se poate,

Dar, după „A Doua Venire”,
Când toată omenirea va învia;
Unii pentru a Domnului slăvire,
Iar alții, veșnic, spre a se întrista.

Au văzut și Înălțarea la Cer,
Cu întreaga Slavă Dumnezeiască,
Promițându-le Mângâietor
Și mai apoi să propovăduiască.

Le-a poruncit (la cei 12) să rămână
Cu toții în Ierusalim adunați
Până când, cu putere se Sus,
Toți ucenicii vor fi îmbrăcați.

Și peste zece zile a venit
Duhul Sfânt Mângâietor,
(De Cincizecime sau Rusalii)
Dându-le putere tuturor.

Și peste Apostolii strânși în foisor
Sub formă de limbi de foc,
Duhul Sfânt S-a pogorât,
Fiind și Maica Sfântă în mijloc.

Peste capetele lor S-a pogorât
Umplându-i de înțelepciune;
Rânduindu-i ca învățători
Pentru oamenii din întreaga lume.

Cu putere de Sus i-a îmbrăcat
Pe toți ucenicii Domnului (cei 70)
Și limbi străine i-a învățat,
Ca să predice Evanghelia Lui,

Că din pescari i-a făcut
Înțelepți, peste măsură,
Care au știut să răspundă corect
Și necredincioșilor plini de ură.

„Nu vă gândiți ce veți răspunde”,
Că Duhul Sfânt vă va învăța
Și taine adânci veți pătrunde,
Prin care lumea-ntreagă veți lumina.

Domnul Hristos le-a dat putere
Asupra duhurilor necurate:

Să le scoată, să tămăduiască
Orice boală și să ierte de păcate,

Să curețe pe cei leproși,
Să vindece pe cei neajutorați,
Îndemnându-i să nu ia plată:
„În dar ați luat, în dar să dați!”

Petru, mai marele Apostolilor,
(Verhovnicul), cel întâistătător,
Între ucenicii Domnului
Și un slăvit mărturisitor,

Era frate cu Sfântul Andrei,
Cei doi, direct, chemați de Domnul Hristos,
(Erau din Betsaida Galileei)
Și care-au trăit pe pământ cu folos.

Au lăsat mrejele pescărești
La chemarea Domnului,
Au pledat pentru cele duhovnicești,
Spre mântuirea omului.

Petru a schimbat, fără ezitare, corabia,
Cu Biserica lui Hristos;
Îmbrățișând apostolia:
Un drum greu, dar bun și luminos.

„Tu ești Hristosul, Fiul lui Dumnezeu
Celui viu”, a spus Petru, maiestros,
Când au fost întrebați ucenicii,
De către Domnul Iisus Hristos,

Cine zic oamenii că este Domnul;
El, luminat de Duhul Sfânt,
A înțeles cu mare bucurie,
Că Iisus este Dumnezeu-Cuvântul.

După pescuirea minunată, (153 pești)
Petru a rămas cu totul uimit,
Urmându-L pe Domnu-îndată
Și, „pescar de oameni” a devenit.

A renunțat cu bucurie
La familie și tot ce a agonisit,
Dorind cu Domnul să fie;
Și-a rămas până la sfârșit.

Martor la „Schimbarea la Față”
Pe Muntele Taborului,
La învierea fiicei lui Iair
Și la arestarea Domnului,

În Grădina Ghetsimani,
Când a tăiat urechea slujitorului,
Și primul a venit la Mormânt
După Învierea Domnului,

Când Femeile Mironosițe
Învierea lui Iisus au vestit,
Trist, că la judecarea lui Iisus,
Pe Domnul Hristos a tăgăduit,

Dar mult a plâns cu amar,
Iar Domnul l-a reabilitat
Înainte de „Înălțarea la cer”
Și „oile” în pază i le-a lăsat.

La Cincizecime a cuvântat
Și peste 3000 de oameni, deodată,
În numele Domnului a botezat,
Primind ei credința adevărată.

A propovăduit în Iudeea,
În Antiohia, Pont, Galatia
Capadocia, Asia, Bitinia,
În Iliric și apoi a ajuns la Roma.

Peste tot a propovăduit cu tărie,
Și mii de oameni a botezat
În numele Preasfintei Treimi,
Iar pe fiul unei văduve a înviat.

Pe vremea împăratului Nero
A fost prins și răstignit (29 iun. 67)
Cu capul în jos, (nu ca Învățătorul său),
Pe Care atât de mult L-a iubit.

A pecetluit cu sângele său,
Credința și dragostea față de Hristos
Și ne-a lăsat 8 Cuvântări
Și „Cele două epistole”, de mare folos.

Sfântul Andrei, fratele său
Fost ucenic al lui Botezătorului Ioan,
E „cel dintâi chemat” de Domnul,
După Botezul în Iordan

Și a auzit convorbirea lui Ioan
Cu Iisus și a înțeles, în gândul său,
Iar a doua zi când Ioan L-a arătat:
„Iată pe Mielul lui Dumnezeu,

Care ridică păcatele lumii”,
El L-a urmat pe Domnul Iisus

(După ce a cerut învoire de la Ioan)
Apoi și fratelui său, Petru, i-a spus:

„Am găsit pe Mesia,
Care se tâlcuiește Hristos”
Și L-a urmat cu credință,
Fiind el atât de bucuros.

A îmbrățișat fecioria
Și a propovăduit permanent
Cuvântul Evangheliei, prin care Mesia
Tot timpul cu noi este prezent.

L-a însoțit peste tot pe Domnul Iisus,
Fiind un martor apropiat;
A văzut atâtea minuni, și, mai presus,
L-a urmărit și ascultat fascinat.

Pe drumurile Țării Sfinte,
Nici când nu s-a îndepărtat
De Iisus, și, la minunile săvârșite
Și Sfântul Andrei a asistat.

Avea mare trecere la Domnul Iisus
Și de mai multe ori a intervenit;
Când elinii au vrut să-L vadă pe Învățător,
Și când cele cinci pâini Domnul a înmulțit.

A predicat în Pont, Tracia și Sciția
Capadocia, Galatia și Bizantia
Așezând episcopi și preoți
Apoi prin Macedonia în Tesalia.

Încreștinătorul daco-romanilor,
Pentru noi este-un mare rugător;
Îl prăznuim și îl cinștim pe **30 noiembrie**,
Că România îl are mare ocrotitor.

Noi ne-am născut popor creștin,
Botezați de „cel Dintâi chemat”
De Sfântul Apostol Andrei,
Ce credința apostolică ne-a învățat.

Mai târziu, ajungând la Patras, (Grecia)
Pe-o cruce specială a fost răstignit,
Făcută în forma literei „X”,
Că pentru credință mult a suferit.

Iacov, „cel Bătrân”, fiul lui Zevedeu
Și fratele Sf. Ioan, ucenicul iubit,
Lăsându-și corabia și familia,
Pe Domnul Iisus a însoțit.

Pentru propovăduirea credinței,
Iacov a fost decapitat
În Ierusalim de Irod Agripa (30 apr.)
Fiind primul Apostol martirizat.

Ioan Teologul, fratele lui Iacov,
A fost numit de Domnul Hristos
„Fiu al tunetului”, pentru că avea
Să se audă în toată lumea, cu folos.

A fost nedezlipit de Domnul Iisus;
De pe Cruce, Domnul l-a încredințat
Sfintei Fecioare Maria, prin care,
Maica Sfântă pe toți ne-a înfiat.

Ioan i-a purtat de grijă mereu
Preasfintei Născătoare, ca mamă,
După Înălțarea la Cer a Domnului,
Când Fiul, i-a lăsat-o în seamă.

„**Evanghelia lui Ioan**”
S-a răspândit pe tot pământul,
Prin care, toată omenirea
L-a cunoscut pe Dumnezeu-Cuvântul.

Senin a plecat la Domnul
La o vârstă respectată (100 ani);
Conștient, în groapă s-a așezat, (26 sept.)
Și închizând ochii, a adormit îndată.

Filip, al treilea Apostol chemat
De Domnul la propovăduire,
Cu vrednicie L-a urmat
Și a murit tot prin răstignire. (14 nov.)

Bartolomeu, zis și Natanael
De la început L-a cunoscut
Că este Mesia, când i-a descoperit,
Că „mai înainte, sub smochin L-a văzut”.

În Siria și Asia de sus, în India
Și Armenia a propovăduit
După ce, pe Domnul Iisus
Peste tot L-a însoțit.

Toma, cel zis și Geamănul,
Cu osârdie s-a apropiat
De Mântuitorul și peste tot
Cu Apostolii, și cu Domnul a umblat,

Nesăturându-se de cuvintele
Dulci, minunate, de folos
Și de vederea Preasfintei Fețe
A Domnului Iisus Hristos.

Pe nedrept i se spune „necredincios”,
Pentru că el nu a priceput,
Cum poate să învieze cineva,
Dar, s-a îndoit doar la început.

„Domnul meu și Dumnezeuul meu!”
A exclamat atât de bucuros,
Când prin ușile încuiate
A intrat Domnul Iisus Hristos.

„Fericiți sunt cei ce n-au văzut
Și au crezut” i-a zis Domnul Iisus,
„Pentru că ai văzut, ai crezut”,
Când Toma s-a bucurat nespus.

Apostolul Toma, în India a vestit
Evanghelia Domnului Hristos

Și nenumărate suflute a întors
Pe calea credinței, aducând mult folos.

Cu sulițe a fost străpuns, (pe 21 dec. 72)
Iar sufletul lui curat și râvnitor
A fost la Învățătorul său adus,
Pentru că a dăruit omenirii ajutor.

Matei, autorul primei **Evanghelii**,
În Capernaum s-a născut
Frate al lui Iacov al lui Alfeu,
Și era vameș, când pe Iisus L-a cunoscut.

El a scris Evanghelia în aramaică,
Limba vorbită de Domnul Iisus
Și a propovăduit iudeilor, 15 ani,
Apoi și-n greacă a scris,

Ca limbă vorbită în tot imperiul
Și toate neamurile au aflat,
Că Iisus Hristos Cel Înviat
Este Dumnezeu Adevărat.

Când Domnul Iisus l-a chemat,
Levi (Matei) de la vamă a plecat
Fără să mai stea pe gânduri
Și pe Învățătorul Hristos a urmat.

În Ierusalim, Macedonia, Asia
Și Etiopia a propovăduit,
Că pentru răspândirea Evangheliei
Moarte martirică a suferit (16 nov.)

Iacov, era frate cu Matei,
Și pe parcursul întregii activități,
L-a însoțit pe Domnul Iisus
Pe toate drumurile și prin cetăți.

A ascultat predicile și a înțeles
Misiunea Mântuitorului;
A fost prezent la primirea
Triumfală în Ierusalim a Domnului,

Participând la Cina cea de Taină,
Când Domnul Iisus le-a arătat
Dragostea Sa față de Apostoli
Și tuturor picioarele le-a spălat,

Și când a instituit Sfânta Euharistie
Și când Domnul Hristos a fost arestat
În Grădina Ghetsimani, vândut de Iuda,
Și când, speriați, toți s-au împrăștiat.

Iacov, a mers la diferite neamuri,
Evanghelia să propovăduiască,
Ca și cei răătăți să se întoarcă,
Să se îndrepte și să se mântuiască.

„Sămânța dumnezeiască”
În multe locuri a semănat
Și credința cea adevărată
Multe popoare a învățat.

După ce cuvântul Evangheliei
La multe neamuri a răspândit
Îndeplinindu-și misiunea,
Pe cruce a fost pironit (9 oct.)

Iuda Tadeul, fiul Dreptului Iosif,
Logodnicul Sfintei Fecioare Maria
Și frate cu Iacov „cel Tânăr”,
L-a propovăduit pe Mesia,

În Iudeea, Samaria, Libia,
Siria, Mesopotamia și Idumeea,
Străduindu-se să aducă la credință
Pe cei necredincioși din vremea aceea.

A fost răstignit pe cruce (19 iun.)
Și cu sulițe, de necredincioși, străpuns
A suferit mari chinuri și dureri,
Pentru credința în Domnul Iisus.

Simon Zilotul, zis și Canaanitul,
Aproape de Nazaret s-a născut,
Fiind mirele de la Nunta din Cana,
Când apa în vin, Domnul a prefăcut.

După minunea văzută la nunta sa,
Simon, casa și familia a lăsat,

Convins că Iisus este Mântuitorul,
Pe Învățătorul, cu credință, L-a urmat.

Poreclit și Râvnitorul (Zilotul),
Cuvântul Domnului a mărturisit
În Mauritania, Africa, Britania
Unde a și fost răstignit. (10 mai)

Matia, în locul lui Iuda (Iscarioteanul) ales,
(După ce acesta s-a spânzurat)
Că prin tragere la sorți, dintre cei 70,
Locul vânzătorului Iuda a luat.

A propovăduit Evanghelia
În Etiopia cea mai din afară,
În Iudeea, Macedonia,
Că voia ca nimeni să nu piară.

Vrăjmașii Domnului Iisus,
Și pe Apostolul Matia l-au urât
Și prin multe lovituri cu pietre
Cu sânge rece l-au omorât. (9 aug.)

Văzând că a murit deja,
Capul cu securea i-au tăiat,
Dar sufletul său curat,
La Domnul, sus, a fost luat.

Primele comunități creștine,
De Sfinții Apostoli au fost întemeiate
(Ca martori ai activității mesianice)
Și în zilele noastre continuate.

Creștinismul a luat amploare
Și-i răspândit pe tot pământul
Că prin Sfintele Evanghelii
E cunoscut Dumnezeu-Cuvântul.

Le mulțumim Sfinților Apostoli
Pentru că L-au propovăduit
Pe Domnul Iisus Hristos,
Care pe toți ne-a mântuit.

Îi prăznuim cu bucurie,
Și pe 30 iunie mereu,
Pentru că au ales să ne fie
Mijlocitori la Bunul Dumnezeu!

Ei sunt prezenți la Sfânta Liturghie,
Și ne îndeamnă la trezvie adeseori,
Iar la plecarea spre Cereasca Împărăție
Îi rugăm fierbinte să ne fie însoțitori!

(30 iunie, 2022)

Sursă foto: doxologia.ro

Duminica I după Pogorârea Sfântului Duh (la Tuturor Sfinților)

Creștinii ortodocși serbează *Duminica Tuturor Sfinților* imediat după *Duminica Pogorârii Sfântului Duh*, căci în acest fel se înțelege atât lucrarea Duhului Sfânt în lume, cât și rostul Bisericii lui Hristos, și anume *sfințirea oamenilor*. Biserica Ortodoxă îi cinstește pe toți sfinții în această zi, Biserica Catolică o face pe 1 noiembrie (pe 2 noiembrie cinstind pe toți morții).

Deci, această *Duminică a Tuturor Sfinților* ne arată că Duhul Sfânt vine în lume pentru a constitui Biserica instituită de Hristos și pentru a lucra sfințirea oamenilor prin Tainele Bisericii. **Duhul Sfânt face din oamenii credincioși sfinți**. De aceea, se spune în prochimenul Apostolului de astăzi: „*Minunat este Dumnezeu întru sfinții Săi*” (**Psalmul LXVII, 36**). **Duhul Sfânt dăruiește omului ajutor de a dezvolta chipul lui Dumnezeu din el, spre asemănarea cu Dumnezeu. Prin harul Duhului Sfânt, omul se îndreaptă mereu spre Dumnezeu Tatăl și are conștiința harică de fiu sau fiică duhovnicească în Iisus Hristos Domnul**. Așadar, Pogorârea Duhului Sfânt are ca scop ridicarea oamenilor, luminarea lor, *sfințirea lor după chipul Fiului*, pentru a-i prezenta lui Dumnezeu Tatăl ca flori și roade ale credinței, ca ființe euharistice, recunoscătoare sau mulțumitoare.

Duminica Tuturor Sfinților ne arată rostul Bise-

ricii. *Biserica este una, sfântă, sobornicească și apostolească*. Unitatea Bisericii nu se desparte de sfințenia ei, deoarece și în Dumnezeu unitatea și sfințenia sunt nedespărțite. *Însă Dumnezeu este Unul nu ca singurătate eternă, ci este Unul ca și comuniune indestructibilă de viață și iubire veșnică*.

De asemenea, această Duminică ne arată **taina unității Bisericii în sfințenie. Sfințenia nu se trăiește niciodată în izolare, în egoism, în autosuficiență**. Chiar părinții din pustie cei mai îndepărtați de orașe sau sate *aveau conștiința comuniunii lor cu Sfânta Biserică*. De aceea, chiar și aceia dintre ei care au ajuns la o sfințenie deosebită și au văzut lumina cea necreată încă din lumea aceasta, adică lumina Împărăției cerurilor, totuși, înainte de moarte, *au cerut să se împărtășească, pentru a arăta că fac parte din Sfânta Biserică a lui Hristos*. În înțelepciunea ei, Biserica a voit să arate că, *deși în fiecare zi vedem unul sau mai mulți sfinți pomeniți în calendar, totuși, acești sfinți nu pot fi niciodată înțeleși în chip individualist, egoist, separat, fragmentar, izolat sau trunchiat*, și, ca atare, a fixat această *Duminică a Tuturor Sfinților*, care este, de fapt, *Duminica dedicată comuniunii sfinților*; toți sfinții laolaltă înseamnă comuniunea sfinților, părtășia lor comună în preaslăvirea lui Dumnezeu (v. *Predica PF Daniel, Patriarhul BOR, la Duminica I după Rusalii, 2010*).

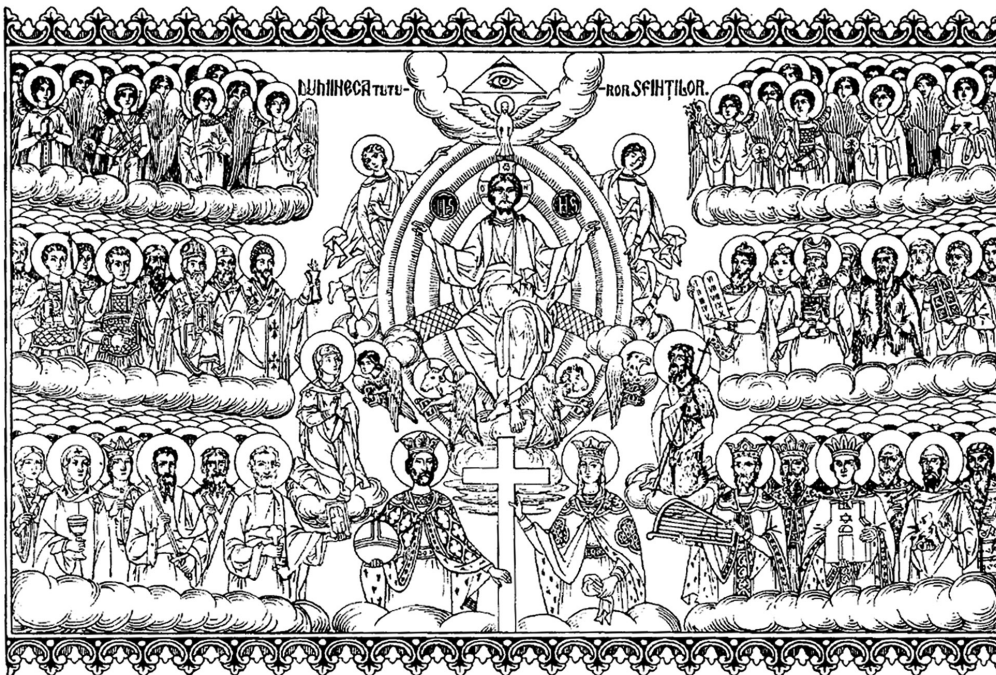
Rânduirea de către Sfinții Părinți ca această Duminică să fie închinată tuturor sfinților, de la începutul lumii și până în prezent a fost făcută pentru a fi arătat *sensul venirii Sfântului Duh în lume: sfințirea oamenilor*. Îndemnul la sfințenie pe care Mântuitorul nostru Iisus Hristos ni-l face: „*Fiți desăvârșiți precum Tatăl vostru Cel din Ceruri desăvârșit este!*” (-**Matei V, 48**) are în prezent, de multe ori, o conotație negativă, ironică, cu sens peiorativ, atunci când suntem întrebați: „*Acum, ce faci, o faci pe sfântul?*”, ca și cum sfințenia nu ar trebui atinsă vreodată sau că, mai rău, ar trebui evitată!

Îndemnul din pericopa evanghelică de astăzi, *că cine iubește pe mamă sau pe tată, pe frate sau pe soră mai mult decât pe Hristos, nu este vrednic de*

(v. și *Adrian Cocoșilă, crestinortodox.ro*).

În Biserica Ortodoxă există mai multe feluri de **sfinți**: Preasfânta Născătoare de Dumnezeu și pururea Fecioară Maria, Sfinții Îngeri și Toate Puterile Cerești și fără de trup, Sfinții Prooroci, care L-au vestit pe Domnul nostru Iisus Hristos, Sfinții Apostoli și cei întocmai cu apostolii: Sfinții Împărați Constantin și Elena, Sfintele Maria-Magdalena și Tecla, Sfintele femei mironosițe și diaconite etc., Sfinții lerari, Sfinții Mucenici și Mucenice, Sfinții Cuvioși și Cuvioase, Sfinții Tămăduitori și doctori fără de arginți, Dreptii Vechiului Testament și Fericiții Noului Legământ.

La începutul perioadei apostolice, toți creștinii erau numiți sfinți. Chiar și în Biserică facem astăzi

Domnul, trebuie înțeles în sensul de a nu trebui să ne urâm aproapele, zicând că Îl iubim pe Dumnezeu, căci cel mai mult trebuie să fim iubitori de Hristos, de Dumnezeu, și apoi de aproapele. Pe Dumnezeu îl cinștim, cinstindu-l pe aproapele nostru, Dumnezeu manifestându-Se față de noi tot prin aproapele. Sfânta Scriptură ne îndeamnă clar și fără echivoc să ne iubim părinții, astfel că îndemnul lui Hristos trebuie primit ca *dacă suntem iubitori de El, suntem și de aproapele!*

Modestia și smerenia sunt calitățile primordiale ale celui care pășește pe calea sfințeniei și a desăvârșirii. De aceea, mulți sfinți fiind modești trec neobservați publicului larg, astfel încât există și o categorie aparte de sfinți, **cea cunoscută doar de Dumnezeu** și care nu este cunoscută oamenilor prin canonizările oficiale. Chiar dacă până la sfârșitul acestei lumi, Dumnezeu nu va descoperi slava acestor sfinți știuți doar de către El, cu siguranță că în viața de apoi acești sfinți vor fi cunoscuți tuturor

această mărturisire. Iată cum o explică, vrednicul de pomenire, Mitropolitul Bartolomeu Anania: *Cunoașteți din Sf. Liturghie, pe care o auziți duminică de duminică și sărbătoare de sărbătoare, spre sfârșitul Liturghiei, expresia „Să luăm aminte! Sfintele, sfinților!”* Poate nu v-ați întrebat niciodată, sau poate nu știți ce înseamnă aceasta. În acea clipă, arhiereul sau preotul ridică Sfântul Agneț, care este deja sfințit, adică Sfântul Trupl Domnului, îl ridică lângă potir. Și în clipa în care îl ridică, diaconul spune: „Să luăm aminte!”, iar el rostește:

„*Sfintele, sfinților!*”. „*Sfintele*” sunt sfintele taine, pe care el, arhiereul sau preotul, le ține în mâinile lui și care, practic, sunt Cuminecătura – Trupul și Sângele Domnului; acestea sunt „*Sfintele*” sau „*Sfintele Taine*.” Iar „*sfinților*” sunteți voi, cei din biserică. „*Să luăm aminte!*”, adică „*Atenție!*”, „*Sfintele, sfinților!*” Prin aceasta, prin gura preotului, Biserica vă numește pe toți sfinți. Dar, în virtutea smereniei, răspunsul credincioșilor este următorul: „(Nu noi suntem sfinți), Unul Sfânt, Unul Domn, Iisus Hristos, întru mărirea lui Dumnezeu-Tatăl. Amin.” Acesta este tâlcul acestei ziceri. Așadar, Biserica vă numește sfinți, noi știm că nu suntem sfinți, că Unul e sfânt cu adevărat, Domnul nostru Iisus Hristos, dar mai știm că noi suntem mădularele Lui, prin Biserica Lui și că ne împărtășim pururea de propria Sa sfințenie”.

Pr. Prof. Anghel-Nicolae Păunescu

(predică la 19 iunie, Sf. Ev. Matei 10, 32-35; 37-38; 19, 27-30)

Sursă foto: Sf. Evanghelie

Stropi din peniță

Odată, la o școală dintr-un oraș, și-a făcut apariția o fetiță modestă venită de la țară, dar cuminte, frumoasă, politicoasă și foarte atentă cu cei din jur. La început nu i s-a acordat prea multă atenție, ba, chiar, a fost privită cu ironie și luată ușor în derâdere, tocmai pentru starea sa modestă pe care nu încerca defel să și-o ascundă.

Așa a debutat aceasta în cel de-al doilea an de gimnaziu. La testarea inițială de la ora de istorie, copiii au primit ca sarcină să răspundă în scris care sunt cele șapte minuni ale lumii. Imediat, ca la un semn, pentru a-și arăta fiecare cât de bine și-a însușit cunoștințele, toți au început să scrie cu repeziciune despre Marea piramidă din

Minunile din viața noastră

Giza, Grădinile Semiramidei din Babilon, Templul zeiței Artemis din Efes, Statuia lui Zeus din Olympia, Mausoleul din Halicarnas, Colosul din Rhodos, Farul din Alexandria.

Doar fetița noastră stătea îngândurată și anevoie încerca să aștearnă ceva pe hârtie.

După ce timpul a expirat, copiii au predat lucrările la catedră. Fata s-a scuzat, spunând că i-a fost greu să aleagă doar șapte.

Profesorul a început să citească răspunsurile copiilor. Multe au fost total corecte, câte-va au fost incomplete, unii au adăugat și câte un răspuns greșit, cum ar fi Marele Zid chinezesc sau Templul din Ierusalim, dar marea surpriză avea să apară când au fost citite răspunsurile fetiței.

Aceasta a enumerat: să poți să vezi, să poți să auzi, să poți simți, să poți râde, să poți gândi, să poți primi și dăruși și să poți iubi.

La acest răspuns, toți au amuțit. Cu excepția Marii Piramide, toate minunile lumii antice au pierit prin cutremure și incendii. Într-un fel sau altul lucrurile dăinuiesc mai mult sau mai puțin, dar ceea ce nu va dispărea vreodată sunt tocmai minunile pe care le-a enumerat fetița. Minuni care fac parte din viața noastră și pe care le putem trăi... minunat.

Prof. Felicia Păunescu

Sursă foto: freepik.com

Nașterea Sf. Proroc Ioan Botezătorul

„Proorocule și Înaintemergătorule al venirii lui Hristos, după vrednicie a te lăuda pe tine nu ne pricepem noi, cei ce cu dragoste te cinștim; că nerodirea celeia ce te-a născut și amuțirea părintelui tău s-a dezlegat, întru slăvită și cinstită nașterea ta și Întruparea Fiului lui Dumnezeu lumii se propovăduiește” (Tropar)

Istorisirea nașterii Sfântului Ioan Botezătorul o găsim descrisă de Sfântul Evanghelist Luca, acela care a istorisit și nașterea și copilăria Mântuitorului Hristos, primind amănuntele chiar din gura Prea Sfintei Născătoare de Dumnezeu, care, cum spune evanghelistul, „păstra toate cuvintele acestea în inima ei” (Luca II, 19). Nașterea Sfântului Ioan a fost vestită de Arhanghelul Gavriil cu șase luni înainte de a merge la Nazaret ca să vestească Sfintei Fecioare că va naște pe Mântuitorul.

Biserica creștină prăznuiește astăzi nașterea Sfântului Ioan Botezătorul. El se găsește în ierarhia sfinților pe treapta cea mai înaltă, prin cinstirea acordată chiar de Mântuitorul Hristos, când, vorbind ucenicilor săi despre Sfântul Ioan Botezătorul, care era închis în temniță de Irod Antipa, zice: „Adevăr vă spun, că dintre cei născuți din femeie nu s-a sculat nici unul mai mare decât Ioan Botezătorul” (Matei XI, 71).

Bătrânul preot Zaharia din ceata lui Avia era căsătorit cu Elisabeta din neamul lui Aaron și rudenie cu Sfânta Fecioară Maria. Amândoi erau întristați pentru că nu aveau copii. „Erau neprihăniți înaintea lui Dumnezeu și păzeau fără pată toate poruncile și rânduielile Domnului” (Luca I, 6). Când au căzut sorții să tămăduieze Zaharia în templul Domnului și norodul era afară, i se arată îngerul Domnului, care-i zise: „Nu te teme, Zaharia, fiindcă rugăciunea ta a fost ascultată. Soția ta Elisabeta va naș-

te un fiu, căruia îi vei pune numele Ioan. El va fi pentru tine o pricină de bucurie și mulți se vor bucura de nașterea lui. El va fi mare înaintea Domnului. Nu va bea nici vin, nici băutură amețitoare și se va umple de duh sfânt încă din pântecul maicii sale. El va întoarce pe mulți din fiii lui Israel la Domnul Dumnezeu lor” (Luca I, 13-15). Zaharia preotul se îndoiește de adevărul celor vestite, din cauza bătrâneții și pentru că Elisabeta soția lui era stearpă. Pentru această neîncredere este pedepsit: „Eu sunt Gavriil care stau înaintea lui Dumnezeu și am fost trimis să-ți aduc această veste bună și, iată, vei fi mut și nu vei mai vorbi până în ziua când se vor întâmpla aceste lucruri, pentru că n-ai crezut cuvintelor mele care se vor împlini la vremea lor” (Luca I, 19).

Limba preotului Zaharia se dezleagă după nouă luni, adică la nașterea pruncului său, mai precis, la tăierea împrejur a opta zi, când cerând o tăbliță, scrise numele ce i se va da pruncului: Ioan, va fi numele lui. Tot atunci, un alt fapt minunat arată spusa îngerului că Ioan avea să fie „plin de Duh Sfânt încă din pântecul maicii sale”, și anume: îndată ce Sfânta Fecioară primi Buneavestire de la același Arhanghel Gavriil care o liniștește spre încredințare cu cuvintele: „Iată și rudenia ta, Elisabeta a zămislit și ea un fiu la bătrânețe, ea căreia i se zicea stearpă este acum în a șasea lună, căci nimic nu este cu neputință înaintea lui Dumnezeu” (Luca I, 36), a plecat spre Hebron unde locuia ruda sa Elisabeta. Și istorisește Sfânta Evanghelie că, atunci când a auzit Elisabeta închinăciunea Mariei, a săltat pruncul cu mare bucurie în pântecul ei „Și s-a umplut de Duh Sfânt Elisabeta și a strigat cu glas mare: „Binecuvântată ești tu între femei și binecuvântat este rodul pântecului tău și de unde mie cinstea

aceasta ca să vie la mine Maica Domnului meu, căci, iată, când ajunse la urechile mele glasul închinării tale, mi-a săltat pruncul în pântece de bucurie” (Luca I, 41). Sfântul Ioan Botezătorul, în pântecele maicii sale fiind, recunoaște pe Mântuitorul, cel de curând întrupat în Sfânta Fecioară Născătoare de Dumnezeu, iar Sfânta Elisabeta, fiind inspirată de Sfântul Duh, grăiește oarecum: „Tu ești Maica Domnului, iar eu maica omului, tu Maica Stăpânului, eu maica robului, tu Maica împăratului, eu maica ostașului, tu Maica Dătătorului legii, eu a împlinitorului legii, de unde pentru mine atâta cinste ca să vii tu la mine?”

La dezlegarea limbii Sfântului Prooroc Zaharia, acesta aflat fiind sub insufierea Duhului Sfânt proorocește și tu, pruncule, vei fi chemat prooroc al Celui Preaînalt. Căci vei merge înaintea Domnului ca să pregătești căile Lui”. Și mai arată Sfântul Evanghelist încheind istorisirea nașterii Sfântului Ioan, că „pruncul creștea și se întărea în duh. Și a stat în locuri pustii până în ziua arătării lui înaintea lui Israel” (Luca I, 80)

Sfânta Tradiție arată că atunci când Irod a ucis pruncii, fiind amăgit de magi, Sfânta Elisabeta a fugit cu pruncul Ioan în pustie și, murind ea după puțină vreme, iar Zaharia fiind omorât din porunca lui Irod în templu, Sfântul Ioan – pruncul a rămas în pustie, hrânindu-se cu lăcuste și miere sălbatică. La vârsta majoratului, a ieșit la predică, și veneau la el noroade multe din Ierusalim, din Iudeea și din toate împrejurimile Iordanului, care, mărturisindu-și păcatele, erau botezați în râul Iordanului (Matei III, 5-6). Din nașterea minunată și viața plină de virtuți mari și de sfințenie a Sfântului Prooroc și Înaintemergător Ioan, se cuvine să luăm învățături pentru viața noastră, cum zice Sfântul Apostol Pavel despre sfinți, că „privind la felul cum și-au săvârșit viața, să le urmați credința” (Evrei XIII, 7). Fie-ne pildă de urmat: caracterul său neînfrânt și viața trăită în modestie și adâncă smerenie. Vorbind despre aceasta, Mântuitorul spunea noroadelor: „Ce ați ieșit să vedeți în pustie, o trestie clătinată de vânt, un om îmbrăcat în haine moi? Aceia sunt în casele împăraților. Un prooroc? Iată mai mult decât un prooroc” (Matei XI, 7-10).

Sfântul Ioan Botezătorul se hrănea puțin și se îmbrăca într-o haină de păr de cămilă și era încins cu o curea. Viața ascetică și sfântă i-a dus vestea până departe și veneau noroadele la el, unii socotindu-l Mesia. El însă nu-și atribuia ce nu avea și nu se lăuda nici cu ce era. Unei delegații de preoți și leviți, trimisă să-l întrebe cine este, îi răspunde: „Nu sunt eu Hristosul!” Și l-a întrebat: „Ești Ilie?” Și a răspuns: „Nu!”, „Ești proorocul?” „Nu!”. „Dar cine ești?” „Eu sunt glasul celui ce strigă în pustie, neteziți căile Domnului, cum a zis Isaia Proorocul” (Ioan I, 19-23).

Nu se socotea nici prooroc și nici măcar om, el era un glas care striga în pustie și pregătea calea Domnului. „Eu botez cu apă, dar în mijlocul vostru este unul pe care voi nu-L cunoașteți, acela vă va boteza cu Duh Sfânt, acela vine după Mine și este înaintea mea, și eu nu sunt vrednic să-l dezleg cureaua încălțămintelor Lui” (Ioan I, 26-27).

Iată smerenia Sfântului Ioan. Dar el mustră fărădelegile oamenilor și pe toți îi cheamă la pocăință: „Pocăiți-vă, că s-a apropiat împărăția cerurilor”. Cărturarilor și fariseilor le strigă:

„Pui de vipere, cine v-a învățat să fugiți de mânia viitoare? Faceți roade vrednice de pocăință; să nu credeți că puteți zice în voi: avem tată pe Avraam, că vă spun: Dumnezeu și din pietrele acestea poate să ridice pe fiii lui Avraam” (Matei III, 7-10). Cuvântul său mustrător nu cruță nici pe regele incestuos Irod, care trăia cu cumnata sa și căruia, din închisoarea unde îl aruncase, Sfântul Ioan îi striga: „Nu ți se cade să ai pe soția fratelui tău!”. După cum știți, această tărie de caracter îi aduse și martiriul prin tăierea capului. Pentru virtuțile lui mari, s-a învrednicit să spună despre el Mântuitorul că este mai mult decât un prooroc și că „din cei născuți din femei, nu este nici unul mai mare decât Ioan Botezătorul”. Tot pentru aceasta, el se învrednicește a boteza pe Mântuitorul Hristos în Iordan și a fi martor ocular al arătării Prea Sfintei Treimi.

Acesta este mărturisit de Hristos mai mare decât toți cei născuți din femei, și mai mult de prooroc, care a săltat în pântecele maicii sale, și a propovăduit oamenilor venirea Mântuitorului nostru, și a mers mai înainte la iad, ca să binevestească învierea. Acesta a fost fecior al lui Zaharia, arhiereul și al Elisabetei, cea steapă, fiind născut din făgăduință. Acesta a dezlegat tăcerea tatălui său, când s-a născut, și a umplut toată lumea de bucurie. Drept aceea și îngerii astăzi se bucură cu oamenii, și toată lumea este plină de bucurie și de veselie. Și se face soborul lui în sfânta sa casă de rugăciune, ce este în Forachia.

Iată smerenia Sfântului Ioan. Dar el mustră fărădelegile oamenilor și pe toți îi cheamă la pocăință: „Pocăiți-vă, că s-a apropiat împărăția cerurilor”. Cărturarilor și fariseilor le strigă: „Pui de vipere, cine v-a învățat să fugiți de mânia viitoare? Faceți roade vrednice de pocăință; să nu credeți că puteți zice în voi: avem tată pe Avraam, că vă spun: Dumnezeu și din pietrele acestea poate să ridice pe fiii lui Avraam” (Matei III, 7-10). Cuvântul său mustrător nu cruță nici pe regele incestuos Irod, care trăia cu cumnata sa și căruia, din închisoarea unde îl

aruncase, Sfântul Ioan îi striga: „Nu ți se cade să ai pe soția fratelui tău!”. După cum știți, această tărie de caracter îi aduse și martiriul prin tăierea capului. Pentru virtuțile lui mari, s-a învrednicit să spună despre el Mântuitorul că este mai mult decât un prooroc și că „din cei născuți din femei, nu este nici unul mai mare decât Ioan Botezătorul”. Tot pentru aceasta, el se învrednicește a boteza pe Mântuitorul Hristos în Iordan și a fi martor ocular al arătării Prea Sfintei Treimi. Predica și învățăturile Sfântului Ioan Botezătorul pot servi și astăzi spre îndrumarea noastră.

Exemplul virtuților Sfântului Ioan Botezătorul, viața și predica lui despre pocăință să înfrângă egoismul, trufia, luxul, lăcomia și alte patimi și obiceiuri care înjosesc firea noastră. Făcând roade vrednice de pocăință, vom dobândi împărăția cerească, pentru rugăciunile Prea Curatei Maici și ale Sfântului Ioan Botezătorul și Înaintemergătorul Domnului. Amin.

Pr. Alin Constantin Nicola

Parohia Comoșeni, Protoieria Băilești

(predică la 24 iunie, Sf. Ev. Luca 1, 1-25; 57-68; 76, 80)

Sursă foto: Sf. Evanghelie

Duminica a doua după Rusalii

„Și a străbătut Iisus toată Galileea, învățând în sinagogile lor” (Mt. 4, 23)

Dacă acum o săptămână, am avut Duminica Tuturor Sfinților, azi îi sărbătorim în mod deosebit pe Sf. Români. Cel dintâi sfânt pe care îl sărbătorim în mod special, e Sf. Ap. Andrei.

E drept că el nu s-a născut pe teritoriul țării noastre. Însă, el e cel care ne-a adus credința creștină. Însă, acesta nu e pur și simplu un apostol oarecare. El e primul care a fost chemat. Astfel, putem să spunem că poporul român e primul neam care a fost chemat la mântuire. E adevărat și faptul că această mare binecuvântare pe care ne-a dăruit-o Dumnezeu ca popor, aceasta implică și o mare responsabilitate. Faptul că suntem români și creștini nu duce inevitabil la concluzia că am fi creștini practicanți. Până la urmă, oricare dintre noi e chemat să-L urmeze pe Hristos. Să nu uităm că Sf. Ap. Andrei e un simplu pescar. Deci, statutul social nu e atât de important înaintea lui Dumnezeu. Până la urmă, avem nevoie de oameni în toată domeniile. Așa cum foarte bine știm, meseria de pescar nu presupune ca omul care practică această profesie să fie foarte cult. Însă, aceasta nu înseamnă că el n-are dreptul la mântuire. De fapt, cel mai important drept pe care îl avem e acesta. Deși, se vorbește atât de puțin despre acest lucru, totuși, acesta e adevărul. Observăm că Mântuitorul nostru Iisus Hristos folosește expresia „pescari de oameni”. Ce să însemne oare aceste cuvinte? De aici, nu deducem că ar fi vorba despre o convertire forțată. E vorba despre faptul că oricare dintre noi poate să-i apropie pe ceilalți oameni de Dumnezeu. Poate că vom zice că acest lucru e greu de realizat. Însă, adevărul e cu totul altul. În realitate, nu trebuie să facem nimic deosebit. Ca să-i aducem pe cei de lângă noi mult mai aproape de Dumnezeu, trebuie doar să trăim creștinește. Exemplul personal are o putere mult mai mare decât simple vorbe aruncate în vânt. Vedem cum apostolii au lăsat totul ca să-L urmeze pe Hristos.

Deci și noi trebuie să renunțăm la ceea ce ne depărtează de Dumnezeu. E adevărat că suntem tentați să fim precum e lumea din jurul nostru. Doar că observăm foarte bine ce se promovează în zilele noastre. Așa-zisele exemple demne de urmat sunt oameni care trăiesc o viață imorală. De fapt, nu presa e principala vinovată pentru că trăim într-o asemenea societate. Aceasta promovează doar ceea ce aduce câștig financiar. Deci, dacă oamenii n-ar fi interesați de asemenea subiecte așa-zise mondene, atunci nici mass-media n-ar mai difuza așa ceva. Ca să vorbim mult mai concret, vom da un exemplu elocvent. Vom vedea că o înregistrare video sau audio care prezintă o știre despre o așa-numită vedetă a zilelor noastre, va fi văzută de numeroși oameni. În schimb, dacă vorbim despre un material video și audio cu conținut religios, numărul celor care vor vedea așa ceva va fi unul foarte mic. Nimeni nu zice că trăim precum călugării izolați de lume. Însă, aceasta nu înseamnă că nu trebuie să ne facem timp și pentru Dumnezeu. Până la urmă, ceea ce ne-a dăruit El e incomparabil cu ce ar putea să ne ofere lumea în care trăim. De fapt, Dumnezeu ne oferă totul, adică veșnicia pe care cu greu putem s-o înțelegem, în timp ce lumea aceasta ne dăruiește doar bucurii trecătoare. Sf. Ap. Andrei a fost și el un om. Nimeni nu se naște sfânt.

Fiecare dintre noi poate să fie un bun creștin. Unul dintre noi poate că e un bun rugător. Altul poate să știe bine să

ofere un sfat celui care are nevoie. Altul poate să-i ajute financiar pe ceilalți. Deci, fiecare dintre creștini poate să arate că își merită acest nume.

Nimeni nu-i perfect. Doar că la fel de adevărat e și faptul că fiecare dintre oameni are măcar o calitate. Chiar dacă am primit un talant, trebuie să reușim să-l înmulțim. Pe lângă binele pe care îl facem celorlalți, cei care au cel mai mult de câștigat suntem chiar noi înșine.

Chiar dacă Dumnezeu nu ne dăruiește imediat ceva în schimb, totuși, binele se întoarce. Dumnezeu nu poate să uite că trebuie să ne răsplătească pentru binele pe care l-am săvârșit. Nimic nu-i întâmplător. Să nu uităm că Sf. Ap. Andrei cunoștea doar Vechiul Testament cel mult. Deci, el nu avea mărturiile din Noul Testament. Și totuși, El a crezut cu adevărat că Mântuitorul nostru Iisus Hristos e Fiul lui Dumnezeu. Dar noi, care avem acum Sf. Taine, cum să nu credem în Dumnezeu? Să nu uităm că puțină credință poate face minuni.

Sunt mulți alți sfinți români pe care îi are Biserica noastră. La începutul lui iulie, îl vom sărbători pe Sf. Ștefan cel Mare. Faptul că era domnitor al Moldovei, acest lucru nu l-a umbrat de mândrie. Ba din contră, el a construit numeroase biserici și mănăstiri. El era conștient că puterea luminează nu-l va ajuta cu nimic, dacă nu va apela și la ajutorul lui Dumnezeu.

El înțelegea faptul că averea pe care și-ar strânge-o pe pământ o va pierde într-o bună zi. În schimb, prin monumentele de artă bisericească pe care ni le-a lăsat, a dăruit urmașilor săi, locuri de închinare prin care aceștia pot să se apropie de Dumnezeu. Avem și numeroși sfinți ierarhi care sunt cinstiți ca sfinți. Deși au avut o funcție atât de mare, totuși aceștia și-au dedicat întreaga viață slujirii lui Dumnezeu. Deci, vedem că orice categorie socială poate să ajungă la sfințenie. Că e vorba despre un om al Bisericii, despre un conducător sau despre un simplu om de rând, fiecare poate să devină sfânt. Deși diferiți din punct de vedere social, totuși, acești oameni au ceva în comun. Ce anume? Faptul că au crezut cu putere în mod concret în Dumnezeu. Nici măcar vârsta nu reprezintă un obstacol în calea sfințeniei. Să nu uităm că avem și câțiva sfinți copii. Aceștia au preferat să renunțe la tot ce aveau în lumea aceasta, dar să nu se lepede de credința în Dumnezeu. Chiar au fost domnitori care au preferat să moară, deci, să piardă puterea lumescă doar ca să dobândească viața veșnică. În fapt, aceștia au renunțat la o picătură de apă, primind în schimb oceanul infinit al fericirii veșnice.

Astfel, avem sfinți care nu s-au căsătorit niciodată. Însă, există și sfinți care au fost căsătoriți. Căsătoria nu reprezintă un obstacol în calea sfințeniei. Vom remarca și faptul că sunt numeroși sfinți care au avut copii sau părinți sfinți. Deci, să nu ne mai scuzăm că sfințenia e un ideal pe care nu suntem în stare să-l atingem. E drept că pentru a fi polițist e nevoie de condiție fizică. E adevărat că pentru a fi actor, e nevoie de o memorie de elefant. În schimb, sfințenia nu cere decât două lucruri pe care fiecare dintre noi e capabil să le aibă, acela de a avea dreapta credință și de a face fapte bune. Sigur putem face acestea! Amin.

Prof. Ionuț-Cătălin I. Popescu
(reflecție la Duminica Sf. Români,
Sf. Ev. Matei 4, 18-23, 26 iunie)